

AN DIE PARZEN

Nur Einen Sommer gönnt, ihr Gewaltigen!
Und einen Herbst zu reifem Gesange mir,
Daß williger mein Herz, vom süßen
Spiele gesättiget, dann mir sterbe.

Die Seele, der im Leben ihr göttlich Recht
Nicht ward, sie ruht auch drunten im Orkus nicht;
Doch ist mir einst das Heilge, das am
Herzen mir liegt, das Gedicht, gelungen,

Willkommen dann, o Stille der Schattenwelt!
Zufrieden bin ich, wenn auch mein Saitenspiel
Mich nicht hinab geleitet; Einmal
Lebt ich, wie Götter, und mehr bedarfs nicht.

AAN DE PARCEN

Eén grote zomer gunt mij, gij machtigen,
en ene herfst nog voor een gerijpt gezang,
opdat, verzadigd van het zoete
spel en gewillig, mijn hart dan sterve.

De ziel, wier hier op aarde haar godlijk recht
onthouden werden zij rust ook beneden niet;
maar is mij eens het heil'ge, dat ter
harte mij gaat, het gedicht, gegeven,

wees dan gegroet, o stilte van 't schimmenrijk!
Tevreden ben ik, schoon mijn snarenspeel
in d'Orcus niet zal volgen; één maal
leefd' ik als goden, - dat is voldoende.

Gedicht van Friedrich Hölderlin (20 maart 1770 – 7 juni 1843)

Vertaling: Ad den Besten, uitg. De Prom (1988)

De Parcen zijn de 'schikgodinnen' die in de onderwereld naast de troon van de dodengod Ploutos zetelen en het menselijk lot weven: **Clotho** (die de levensdraad spint), **Lachesis** (die deze met andere verweeft) en **Atropos** (die de levensdraad afsnijdt).

Orcus: de onderwereld.

'**Seitenspiel**', snarenspeel of harpspel, door Hölderlin gebruikt als symbool voor de poëzie